

**Κατάσταση, προσαρμογές και προοπτικές του τσακαλιού (*Canis aureus*) στην
Πελοπόννησο μετά τις πυρκαγιές του 2007**

**Δέσποινα Μίγκλη^{1*}, Παναγιώτης Κορδοπάτης¹, Κωνσταντίνα Ζωγράφου¹, Σπύρος Γαληνός²,
Παναγιώτα Μαραγκού¹**

¹ WWF Ελλάς. E-mail: d.migli@wwf.gr

² Καλλιστώ-Περιβαλλοντική Οργάνωση για την Άγρια Ζωή και τη Φύση. E-mail: info@callisto.gr

Το τσακάλι *Canis aureus*, είδος κάποτε κοινό και με ευρεία εξάπλωση σε όλη τη χώρα, συγκαταλέγεται σήμερα στα κινδυνεύοντα, βάσει του Κόκκινου Βιβλίου των Απειλούμενων Ειδών Ζώων της Ελλάδας, εξαιτίας των διαρκώς μειούμενων πληθυσμών και βιοτόπων του. Η Πελοπόννησος αποτελούσε πάντα μία από τις κύριες περιοχές εξάπλωσης του ζώου, ωστόσο την τελευταία τριετία στις απειλές του είδους έχουν προστεθεί οι εκτεταμένες πυρκαγιές που έπληξαν τους περισσότερους νομούς της περιοχής. Το WWF Ελλάς σε συνεργασία με την περιβαλλοντική οργάνωση Καλλιστώ κατέγραψε τις εναπομείναντες ομάδες ζώων στην Πελοπόννησο, με έμφαση στις καμένες περιοχές, επικαιροποιώντας την απογραφή της περιόδου 2000-2002.

Η έρευνα πεδίου πραγματοποιήθηκε το διάστημα Ιούνιος 2008-Ιούλιος 2009, χρησιμοποιώντας τη μέθοδο των σημειακών μετρήσεων. Ο συνολικός ελάχιστος πληθυσμός που καταγράφηκε δεν ξεπερνά τα 229 άτομα, κατανεμημένα σε 41 μικρές και 36 μεγάλες (≥ 3 ζώα) ομάδες. Το 85% του πληθυσμού εντοπίστηκε στη νότια Πελοπόννησο, με επίκεντρο το νομό Λακωνίας. Ο νομός Μεσσηνίας παρουσιάζει την πιο ομοιόμορφη και συνεκτική κατανομή πληθυσμών, σε αντίθεση με την Αχαΐα όπου μικρές, απομονωμένες ομάδες ζώων διασπείρονται σχεδόν σε όλο το νομό. Στην Ηλεία και την Αργολίδα οι πληθυσμοί των τσακαλιών έχουν σχεδόν εκλείψει. Ο πληθυσμός του είδους παραμένει σχετικά σταθερός, συγκριτικά με το αυτό του 2002, γεγονός που οφείλεται όμως στην εξισορρόπηση της μείωσης των βορειότερων υποπληθυσμών από την αύξηση των υπόλοιπων και όχι σε μια καθολικά ομοιόμορφη και σταθερή πορεία.

Οι βιότοποι του ζώου που δέχθηκαν το μεγαλύτερο πλήγμα από τις πυρκαγιές εντοπίζονται στους νομούς Κορινθίας και Αρκαδίας όπου τα τσακάλια επανέκαμψαν στις καμένες περιοχές. Η παρουσία και η δυνατότητα διατήρησης των πληθυσμών του τσακαλιού στις καμένες περιοχές διερευνάται, σε συνάρτηση με το βαθμό αναβλάστησης όπως καταγράφηκε δύο χρόνια μετά την πυρκαγιά, καθώς και με το διαθέσιμο κτηνοτροφικό δυναμικό κάθε περιοχής, που θα μπορούσε να στηρίξει διατροφικά το τσακάλι και να συμβάλει έτσι στην ανάκαμψη των πληθυσμών του.